

Merels in de sneeuw

© Gilbert Keyzer 2026 Uitgave Bravenewbooks

Alle personages in deze roman zijn het product van de fantasie van de schrijver. Iedere overeenkomst met bestaande dan wel overleden personen berust op toeval. Deze roman is tot stand gekomen zonder enig gebruik van artificiële intelligentie. Ouderwets vakwerk dus.

Jesse Belmondo woonde in een huisje bij een park, aan de rand van de gemeente Amersmeer.

De woning stond op een door lage spijlenhekken omgeven kavel. De voortuin, op het zuiden gelegen, werd grotendeels ingenomen door rozenperken, met diverse rassen.

Op de begane grond hal, woonkamer, keuken en toilet. Daarboven drie slaapkamertjes en een badkamertje, onder een vlieringzolder. Het pand was ruim negentig jaar oud. Scheuren liepen in de muren, door voegen en bakstenen heen. Het voegsel verpulverde. Overal enkel glas, het woonkamerraam uitgezonderd.

Jesse had de afgelopen jaren tot vier keer toe zijn vastlopende buitendeur bij laten schaven. Het huisje leek van ouderdom te verkrommen.

Tussen de dakpannen aan de achterzijde groeide mos. In de dakgoten nestelden vogels. Aan de overkant stonden brede rijtjeshuizen, ruimer dan zijn woning. Zijn burens links en rechts bewoonden modernere villa's.

Jesse woonde er alleen. Hij werkte niet meer. Als bloemkweker had hij zichzelf op zijn vijfenvijftigste met pensioen gestuurd. Uitgehoud en verzwakt door smart over de dood van zijn vrouw Margaret, enkele straten bij zijn huisje vandaan door een automobilist doodgereden, had hij, na enkele weken ploeteren, gevoeld niet meer over de energie te beschikken om zijn bedrijf te exploiteren. Het verlies van Margaret voelde aan, alsof er iets uit hem was losgescheurd, dat met wortels diep vertakt in hem verankerd had gezeten. De wond bleef bloeden en beroofde hem van zijn levenskracht, sloeg hem lam.

Hij stuurde zijn drie medewerkers met ontslag, verkocht zijn handel, bestaande uit twee kassencomplexen met inventaris, planten, heesters en plantenzaden, twee tractoren met aanhangers en stekkasjes en gaf zich over aan leegte en treurnis.

Jesse schuwde hierbij stilte noch schemer. Overdag hield hij de gordijnen gesloten. Hij bracht zijn dagen grotendeels door met suffen op de sofa.

Soms keek hij naar series en tuinprogramma's, zonder geluid.

Van de zeldzame keren, dat er werd aangebeld, schrok hij telkens enorm, zonder er verder op te reageren. Post plofte enkele keren per week op de deurmat. Het werd een hele stapel.

Zijn mobiele toestel werkte niet meer. Soms nam hij de vaste telefoon op. De eerste keer betrof het Henk, de voorzitter van de bloemkwekersvereniging, waar Jesse lid van was gebleven. Henk nodigde hem uit voor een regiovergadering, met aansluitend een aangeklede borrel.

Jesse moest er niet aan denken. Zelfs in goeden doen was hij na de vergadering telkens zo snel mogelijk verdwenen, ter vermindering van het dreigende drinkgelag.

De tweede keer kreeg hij zijn stiefdochter Merel aan de lijn. Dit verbaasde hem. Zij had hem tijdens zijn omgang en huwelijk met Margaret vrijwel volkomen genegeerd.

‘Zal ik langskomen?’

Jesse zocht naar een antwoord.

‘Hallo? Hoor je me?’

‘Voorlopig liever niet. Ik wil rust. Ik heb tijd nodig.’

‘Waarvoor?’

‘Wat denk je zelf?’

‘Geen idee.’

Jesse verbrak de verbinding.

Ze heeft eindelijk mijn bestaan erkend. Mijn gevoelens niet.

Waarschijnlijk denkt ze, dat ik nauwelijks iets voel, net als zijzelf. Wat wil ze van me? Zoekt ze een warme of koude vaderfiguur? Van haar vader weet ik bijna niets. Het moet nogal een avonturier zijn geweest. Margaret vertelde bijna nooit over hem. Ik heb geloof ik ooit een foto van hem gezien.

Hij douchte geen drie keer per week en raakte gewend aan zijn lijflucht. Een grijze baard tooide zijn gelaat.

Zijn huisje luchtte hij niet. Het toilet veranderde in een stinkhol.

Door hem bestelde boodschappen werden in plastic kratten bij zijn voordeur neergezet.

De voordeur opende naar buiten. Hij stapte over het papier heen om de kratten het huis in te sjouwen, altijd na zonsondergang.

Hij at hooguit tweemaal daags, soms dagenlang nauwelijks. Bescheiden porties, die hij lusteloos naar binnen werkte. Zijn kleren begonnen te slobberen.

De lente, met haar felle zon, hagel en bloeiende fruitbomen, ging aan hem voorbij. Hij negeerde de knoppen aan zijn rozenstruiken.

Jesse kreeg last van scherpe, kortdurende hoofdpijnaanvallen. Hij bestelde pijnstillers.

De toestand waarin ik me bevind, wordt veroorzaakt door tijdelijk verlies aan energie, vermoedde Jesse.

Het verdriet om haar zal ik nooit kwijtraken, het zal nooit helemaal wegslijten, hooguit een poosje wegzakken, om terug te komen in mijn slaap, in mijn dromen, als ik de naam Margaret op de televisie hoor, of in een boek lees, als er in een film een vrouw doodgaat. Bij iedere snijbloem die ik zie. Het lijkt wel of het met de dag groeit, overal doorheen, door mijn herinneringen heen, als een onzichtbare kanker.

Hadden we ons samenzijn moeten bekronen met de vereniging van ons genetisch materiaal? Met een dochter of een zoon? Het meisje een bloemennaam geven. En het jongetje...niet Jesse in ieder geval.

Margaret is tweeënveertig, nee drieënveertig geworden. Te oud voor kinderen. Ze was van af het begin van onze verhouding al te oud voor kinderen. Gelukkig maar. Stel je voor, mijn zoontje of mijn dochtertje in huis, met gezichtjes die me voortdurend aan haar zouden doen denken. Het was überhaupt zoveel beter geweest, als ik haar nooit had leren kennen. Ik had de lessen uit mijn jeugd in acht moeten nemen. Blijf alleen, dan blijf je onkwetsbaar.

Als ik er toch nooit meer vanaf kom, kan ik net zo goed proberen om op de een of andere manier behoorlijk verder te leven. Zo schiet het niet op. Ik heb mezelf bijna doodverklaard en bovengronds begraven. Ik zal wel stinken als een lijk. Ik werd door iedereen beschouwd als een positieve persoon. Dat was ik ook. Ik kan het weer worden. Kwestie van energie opbouwen. Margaret bewonderde me erom. Ze trok zich eraan op.

Het zonnetje in huis en erbuiten.

‘Als ze bij jou ooit per ongeluk een been afzetten, dan wijs je vrolijk lachend naar het andere’, beweerde ze ooit.

Die Jesse, die is toch zo optimistisch! Wat er ook gebeurt, hij blijft overal de zonnige kant van zien! Zoiets ving ik op tijdens een receptie of een trouwerij. Grote, sterke, optimistische Jesse.

Ik lachte met de spotvogels. Totdat ik uitgelachen was. Nu verschuil ik me voor de zon en kijk ik naar de maan. Haar portret heb ik verborgen, omdat ik haar gezicht niet langer kan verdragen. Ik wil het vergeten.

Tijdens de grote bloemvirusplaag, ik geloof alweer een jaar of elf geleden, pleegden allerlei failliete concurrenten zelfmoord. Ik herinner me de berichten, de crematies, de begrafenissen, de doodsbleke treurgezichten. Ik heb velen van hen gekend. Hardwerkende ondernemers en huisvaders. En ik? Ik ben van afrikaantjes en chrysanten naar rozen overgestapt. Veerkracht, daar gaat het om. Je niet door de smerige streken, die het leven en je zogenaamde medemensen je aandoen, klein laten krijgen.

Margaret was goedlachser en toch pessimistischer van aard.

Haar vrolijkheid was haar camouflage, tegenover zichzelf en anderen. Zij vreesde voortdurend, dat het met haar dochter niet goed zou aflopen. Volgens haar was de mensheid gedoemd.

‘We vernietigen de aarde en ons zelf, Jesse. Wat voor wereld laten we voor haar achter?’

‘De mensheid zal altijd overleven, hoe dan ook.’

‘Zie je dan niet al die vervuiling en ellende om je heen? Jij gebruikt pesticiden, om maar eens een voorbeeld te noemen.’

‘Ik kijk graag naar alles dat goed gaat. Ons huwelijk. Mijn bloemen. Vannacht zal ik je naakte lichaam met mijn Blossomrozen bedekken.’

‘Ik wil geen dorens op mijn lichaam.’

Jesse dacht aan haar begrafenis. Zij gaf niet om rozen.

Toch had hij haar kist ermee laten bedelven, in allerlei kleuren, waaronder de door hem ontworpen en gekweekte Belmondo Blossom.

Tijdens de plechtigheid had hij er zich voor geschaamd. Het is, alsof ik haar dood gebruik om reclame te maken, had hij gedacht, om zich heen glurend, op zoek naar afkeurende blikken.

Haar familie en vrienden hadden leliekransen om de kist laten plaatsen.

Zijn geïmproviseerde toespraak was hij vrijwel vergeten.

Platitudes, clichématige opmerkingen...

Merel had enkele woorden gesproken.

Mamma, liefste, voor altijd in mijn hart, ik zal je vreselijk missen, herinnerde hij zich. Woorden zijn nog vluchtiger en onbeduidender dan het menselijk leven, dacht Jesse.

Zij viel halverwege haar lijkrede stil, om dof voor zich uit te staren. Hij moest zich inhouden om niet op haar af te stormen, de kans te nemen werkelijk contact met haar te krijgen. Wellicht zou ze hem een klap in het gelaat hebben toegediend.

Twee vrouwen, die hij niet eerder had gezien, ontfermden zich over haar en voerden haar bij de kathedrandaan.

Voor zijn stiefdochter bestond hij nog steeds niet, zo wist hij zeker, ook al had ze hem gebeld.

De Dood heeft ons niet nader tot elkaar gebracht, begreep Jesse. Als ik haar zou benaderen, zal ze me waarschijnlijk afpoeieren.

Nog nooit had hij Margarets graf bezocht.

Wat heb ik eraan om het stuk grond te bezoeken, waarin haar lijk ligt te rotten? Ik zou er naargeestig van worden. Het zou me terug in de put trekken.

Jesse vond de moed om een ingelijst portret van Margaret uit een lade te halen. Ze keek hem in kleuren lachend aan. Het hoofd hield ze enigszins schuin. Haar zonnebril zat op het hoge voorhoofd geschoven. Ze droeg blos op haar wangen. Donkere lokken werden door de wind naar rechts geblazen. Jesse had de foto genomen, tijdens een dag aan het strand. Hij had het toestel bewogen. Toch had hij het de meest geschikte gevonden, juist vanwege de vervaging.

Het verbaasde hem, dat hij veel minder verdriet voelde, alsof de foto hem had getroost en vroeg zich af, wanneer de foto genomen was.

Een teken van herstel, vond Jesse.

Hij zette het portret toch op de schoorsteenmantel, omdat hij opnieuw aan haar gezicht wilde wennen, schoof de gordijnen opzij en keek naar buiten. Zonlicht werd door een vuile ruit getemperd. Door vettige brillenglazen turend, zag hij weinig meer dan een waas.

In de keuken spoot Jesse afwasmiddel op de glazen, zette de hete kraan open en poetste ze met zijn vingers schoon.

Hij zette zijn bril op en zag niets dan mist.

Met een keukenhanddoek wreef hij de glazen droog.

‘Aan de slag, positieve jongen. Kom op met dat grote lichaam. M’n rozen hebben me nodig.’

Jesses lichaam was verstijfd geraakt door het nietsdoen. Zijn ruggengraat voelde aan als een starre buis. Zijn krakende knieën leken af en toe op slot te schieten. Hij nam een douche en schoor zich. Zijn gezicht raakte overdekt met bloedige krassen.

Jesse begon stapels wasgoed weg te werken. Hij schrobde etensborden en bestek schoon. De pannen waar hij de korsten niet van af kreeg, wierp hij in de vuilnisbak.

Via het openstaande venstertje waren strontvliegen de besmeurde toiletruimte binnengevlogen.

Met de pleeborstel poetste hij korsten en donkergele vlekken van de pot en spoot er bleekmiddel overheen. Het zwaar geworden matje wierp hij in de vuilnisbak.

De vliegen vluchtten.

Jesse hanteerde stofzuiger en dweil op de tegelvloer in de woonkamer.

Hij boog zich stram voorover, zakte zover mogelijk door de knieën en raapte de post van de mat. Zijn eettafel raakte ermee overdekt.

Condoleancekaarten. Blauwe enveloppen. Voordeelaanbiedingen.

Tuinvakbladen. Enveloppen met de garantie erop, dat hij in ieder geval een prijs gewonnen had.

Het is volgens mij mogelijk, om je tegen reclame te beschermen, vermoedde Jesse, alle post verscheurend.

Ik zou kunnen bellen, of een sticker op de brievenbusgleuf plakken. Nee, dat zal niet genoeg wezen.

Ik zou een brievenbus willen, die luidruchtig kotsend alle troep weer uit de gleuf braakt.

‘Kom Jesse, druk je walging weg. M’n ruggengraat staat al recht! Straks die pik van me ook! Op weg naar een vrolijker bestaan. Margaret zou trots op me zijn.’

Het openen van de voordeur en de tuin bezoeken, voelde als een ruimtevaarder, die vanuit een landingscapsule de oppervlakte van een andere planeet betrad.

Jesse duizelde van het daglicht. Hij hield zich aan de deurlijsten vast. Hij bezocht zijn rozenstruiken. Ze bloeiden armtierig. Er omheen heen en er doorheen woekerde onkruid, hier en daar tot manshoogte opgeschoten. Van de Belmondo's restten takken, bloemknoppen en hier en daar door bladroest aangevreten blaadjes. Niet een bloem was ervan uitgekomen. De toppen van takken en knoppen waren volledig met groene luizen overdekt.

Dit was ooit mijn trots, dacht hij, vol nieuw verdriet. Na jarenlang varianten inkruisen.

Zijn creatie had in brede kwekerskringen bewondering en afgunst opgeroepen. De variant werd goed verkocht.

Hij herinnerde zich de bloemenzee, in trossen en natuurlijk gevormde guirlandes, die de admiratie van menig tuinliefhebber opriepen. Belmondo Blossom groeide als een enkelbloemig ras, waarvan de bloembladeren van geel naar violet verkleurden.

Jesse herinnerde zich, dat bijen en hommels zijn Belmondo's vaker hadden bezocht dan de andere rozen. De insecten waren uit zijn tuin verdwenen. Jesse zag ze in de aangrenzende tuinen boven bloemperken zweven.

Niets blijft er van mijn roos over. Iedereen die mijn ras teelt, tot in Amerika aan toe, zal me vervloeken, me daarna minachten en vergeten. Ik ben blij dat ik gestopt ben. Ik zou nooit meer een goeie handel hebben gekregen.

Colonne zwarte mieren wriemelden doorntakken op en af. Jesse haalde een fles spiritus uit zijn schuurtje achter het huis en spoot het over de luizen heen.

Het is zinloos. Toch doe ik het. Uit wraakzucht, denk ik. Waarom heb ik geen sterkere rassen ingekruist? Gemakzucht of onwetendheid?

Schuim droop van twijgen en bladeren. De mieren vluchtten van de heesters af.

Jesse ging op een tuinbankje zitten. De zon brandde op zijn gezicht.

Hij bekeek het boomgebladerte, dat een homogene, donkergroene kleur droeg.

Het moet al ver in de zomer zijn, begreep Jesse. Het gat in mijn leven is dieper dan haar graf. En steeds dreig ik er weer in terug te vallen. Ik sta te wankelen op de rand.

Hij groette voorbijgangers door zijn rechterhand op te steken. Ze negeerden hem.

Ik ben niet dood meer hoor, had hij willen schreeuwen.

Jesse ging naar binnen, kwam terug met de fles afwasmiddel, spoot stralen blauwe, stroperige vloeistof tegen de ruit, rolde de tuinslang van de haspel en spoot de ruit zo grondig mogelijk schoon. Nadat het sop ervan afgedropen was, zat het glas onder de grijze vlekken.

Die avond keek hij in de badkamerspiegel. Zijn wangen, neus en voorhoofd waren rood, als de blos op de wangen van Margaret.

Jesse belde een tuinbedrijf en liet struiken en gras uitgraven. Er werd tuinaarde gestort. Hij bestelde grint, mest, grasrollen, rozenstruiken en lelieplanten. Jesse had overwogen om zijn Belmondo Blossum door verder inkruisen beter tegen ziektes en ongedierte bestand te maken.

Ik heb er de energie en het enthousiasme niet meer voor, voelde hij.

Als het al lukt, krijg je het gedoe weer om het op de markt te brengen. Een slechte naam raak je nooit meer kwijt.

Met hulp van tuinmannen hernieuwde Jesse zijn voortuin.

De rozenkleuren deden hem plezier.

Drie straten bij zijn huisje vandaan, op de plek waar Margaret op de fiets door een dronkaard was doodgereden, had de gemeente een wegversmalling aan laten leggen.

Zij was op haar fiets met een rozenbloemstuk onderweg naar een klant geweest.

Jesse zag het in de berm liggen, toen hij daags na haar overlijden de plek bezocht.

De fiets, met verwrongen wiel en chassis, was tegen een boom gezet.

Jesse had er de dag na de begrafenis een vaasje lelies in de berm gedrukt.

Het is net zo zinloos als grafbezoek. Toch deed ik het. Misschien omdat ik hoop die doodrijder langs te zien rijden. Misschien is het iemand geweest, die in het dorp woont.

De doodrijder bleef onbekend. Twee getuigen beweerden dat zij een zilvergrijze Mercedes met hoge snelheid weg zagen scheuren. Geen letter of cijfer van het kenteken had men gelezen.

Jesses auto wilde niet starten. Een monteur van een pechhulpbedrijf verving de accu en bracht de banden op spanning. Jesse waste de ruiten en reed naar Margarets bloemenwinkeltje, in het centrum van Amersmeer. Bij het passeren van de plek, waar zij haar dood gevonden had, hield hij zijn ogen dicht.

De deur was niet afgesloten. Het winkelbelletje rinkelde.

Hij stapte een halfdonkere ruimte binnen, schakelde tl-buizen in en zag tientallen hoge, zwarte vazen met verdorde bloemen. Op planken stonden verdroogde bloemstukjes.

Margaret en haar dochter leefden tot aan haar overlijden in achtergelegen vertrekken.

Waar zou Merel zijn?

Jesse hoorde naast zich een deur opengaan. Zijn stiefdochter verscheen. Ze was blootsvoets en droeg een peignoir. Boven haar gelaat piekte zwart haar met blauwe uiteinden alle kanten op.

Voor het eerst keek ze hem rechtstreeks aan. In het neonlicht leek haar slaapgezicht op dat van een doodzieke vrouw van middelbare leeftijd.

‘Dag Merel. Hoe gaat het met je?’

‘Wat kom je hier doen?’

‘Je belde toch? Ik wou weten hoe het met je gaat.’

‘Ik heb je gebeld ja. Ik wou je iets vragen. Het is niet belangrijk meer. Vanwaar de belangstelling?’

‘Je bent mijn stiefdochter.’

Ze keek hem minachtend aan.

‘Dat zegt me niets.’

‘Dat is me onderhand wel duidelijk.’

‘Waarom ben je hier?’

‘Als je hulp nodig hebt...’

Onmiddellijk kreeg hij spijt van die opmerking.

Haar ogen werden groot. ‘Hulp? Van jou?’

‘Ik denk, dat je hier niet kan blijven wonen. Ik weet van je moeder wat ze maandelijks aan huur diende te betalen.’

Vol wantrouwen keek ze hem aan.

Ik bied haar hulp aan, zonder te weten wat ik voor haar zou kunnen doen. Het is geen hulp, het is behoefte aan contact. Iemand die je negeert, wil niets liever dan dat je dood bent.

Merel greep de deurklink.

‘Ik heb een kamer gevonden. Ik verhuis overmorgen.’

‘Je bent zeventien, dus nog minderjarig. Ik ben je voogd.’

‘Mooi niet! Dat heeft mam me verteld! Zoiets hadden jullie bij de notaris moeten regelen! Ik doe dus wat ik wil!’

‘Waar ga je wonen?’

‘Bij de ouders van een vriendin.’

‘Zal ik je er naartoe rijden?’

Merel draaide zich om en verdween. De deur bleef op een kier staan.

Betekende dat een uitnodiging? Jesse onderdrukte de opwelling om achter haar aan te komen en niet eerder weg te gaan, totdat zij hem had uitgelegd waarom zij hem zo bejegende.

Woede beving hem. ‘Stort toch in elkaar, kreng!’

Hij knalde de winkel deur achter zich dicht. Het belletje rinkelde in schelle, beschuldigende woede.

Op een oktobermiddag, nadat hij zijn tuinplanten had verzorgd, belde Merel.

‘Kan ik naar je toe komen? Ik wil je iets vragen.’

‘Wat wil je dan van me?’

‘Ik ben er met een half uur.’

Waarom vraagt ze het me niet door de telefoon? Antwoord: ze wil geld. Ze denkt, dat ik toefelijker word, als ik haar zie.

Na ruim een uur kwam Merel aanfietsen. Ze droeg een oranjezwart kapsel en een rugzak. Op de bagagedrager stond een sporttas onder een snelbinder.

Jesse deed de voordeur open. Voor het eerst zag hij haar glimlachen.

‘Dag Jesse. Mag ik bij je komen wonen? Ik ben uit m’n kamer gezet.’

Verbijsterd stapte hij opzij om haar binnen te laten. Op haar lange, met een zwarte panty beklede benen, passeerde ze hem. Jesse kreeg de sporttas tegen zich aan gedrukt.

Wat is dat een mooie meid geworden, dacht hij geïmponeerd. Van de grauwhed op haar gelaat was niets meer te merken. Ze had de rode appelwangen van haar moeder. Een blozende bloemendochter, vond Jesse. Haar enigszins scheefgeplaatste, groengrijze ogen stonden vriendelijk.

‘Ik begrijp dat ik je ermee overval. Stad en land heb ik afgebeeld. Nergens iets te vinden. Of tegen een absurd hoge huur. Ik kan dus gewoon nergens anders terecht. Ik ben dus momenteel dakloos.’

Merel ging op de sofa zitten. Ze keek naar het portret van haar moeder, dat op een eettafeltje stond.

Jesse kwam tegenover haar zitten.

‘Waarom ben je uit je kamer gezet?’

‘Daar wou ik het dus even niet over hebben.’

Jesse zorgde voor koffie.

Hij ging op een fauteuil tegenover haar zitten.

‘We hebben nou niet bepaald een geschiedenis achter de rug, om ineens te gaan samenwonen. Je hebt bijna twee jaar lang gedaan alsof ik niet bestond. Toen ik bij je in de winkel was, liep je nou niet bepaald over van vriendelijkheid. Je gedroeg je, alsof ik je iets heb aangedaan, alsof ik kwade bedoelingen had.’

Merel knikte. ‘Dat lijkt zo, Jesse. Toen was ik in de puber-adolescentie periode. En ik was in de rouw over mammie. Ik voel me nu veel volwassener. Ik ben vorige maand achttien geworden.’

‘Volwassener? Vroeger was je pas op je eenentwintigste volwassen. En dan nog betekende dat lang niet altijd, dat je iemand was die zich volwassen gedroeg.’

‘Vroeger bestaat niet meer.’

‘We hebben niets anders dan vroeger.’

‘Ik ben hier NU!’ Woede trok als een rimpeling over haar gezicht.

Een poosje werd er gezwegen.

Ze keek opnieuw naar de foto.

‘Zeg Merel, hoe had je je dat voorgesteld, om hier in dit kleine huisje met mij te gaan samenwonen?’

Merel haalde haar schouders op.

‘Ik heb nog geen tijd gehad om daarover na te denken. Van mij zal je geen last hebben. Ik ga morgen meteen op zoek naar een andere kamer. Voor je het weet ben ik weer weg.’

‘Ik kan je moeilijk op straat zetten. Je bent tenslotte familie. In het zijkamertje staat een stretcher. Ik zal de boel voor je ontruimen.’

Merel kwam overeind, nam zijn gezicht in haar handen en drukte een zoen op zijn voorhoofd.

‘Je bent een schat!’

Jesse rook, dat zij zich minstens een dag of vier niet gewassen had. Hij merkte aan haar adem, dat zij vanmorgen nuchter as gebleven.

Zo was ik ook, kortgeleden, dacht hij.

‘Je mag hier wonen zolang je wilt. Je hoeft me geen huur te betalen. Roken binnen is verboden. En geen jongens op je kamer.’

En iedere dag douchen, wilde hij eraan toevoegen.

Op slag betrok haar gezicht.

‘Wat ben jij een ouderwets mannetje, zeg! Het lijkt hier wel een opvoedingsgesticht! Ik ben volwassen hoor!’

‘Mijn huis. Mijn regels. Anders wordt het de daklozenopvang voor je. Of het Leger des heils. Kan je Jezus de kans geven, om je zondes te vergeven. Misschien word je wel heilsoldate.’

Blazend uit protest liet Merel zich op de sofa ploffen.

‘Heb je een baan?’

‘Ik werk parttime bij de drogisterij in het dorp. Ik wil kapster worden. Ik heb al een paar klanten. Die zijn supertevreden. Ik krijg mond op mond reclame.’

‘Dat is mooi. Beter dan mond op mond beademing. En heb je dat kapsel van je zelf gefabriceerd?’

‘Helemaal zelf! Vind je het mooi?’

‘Ik vind het apart. Knap dat je zoiets voor elkaar krijgt.’

Merel knikte stug.

‘Ik zal het kamertje voor je vrijmaken.’

‘Doe dat.’

Jesse ging de trap op. Hij ontruimde het kamertje, zette het raam op een kier, klapte de stretcher uit en trok er een hoeslaken overheen. Hij zocht een kussen, een kussensloop, een laken en een spreij op.